

18-P-11-95

L'articulació estatal
del nou centre dretà català.-

Presentació.-

Una força política nacionalista de caràcter no independentista com es *Unió*, que integra també a ciutadans partidaris de la secessió democràtica, té i ha de continuar tenint una política d'estat, més encara, en l'assoliment dels seus objectius necessita articular-se amb partits polítics d'àmbit espanyol.

La conjuntura política, la correlació de forces, i l'ambició del centre-dreta català seran elements determinants d'aquella futura i necessària articulació.

La solució adoptada per altres partits.-

De forma sintètica repassarem el model relacional de quatre partits catalans: Iniciativa per Catalunya; Convergència Democràtica; Partit Popular i Partit dels Socialistes de Catalunya.

- Iniciativa per Catalunya.

A diferència de l'anterior articulació estatal del PSUC, bastant similar a l'adoptada pels socialistes catalans, Iniciativa com a moviment polític que integra el PSUC, l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra i independents, es un grup polític independent, que no està integrat orgànicament al sí d'IU. Els seus diputats formen part al Parlament espanyol del grup unitari IU-IC, i té presència als òrgans dirigents de Izquierda Unida a través d'una delegació invitada, amb veu però sense vot. Idèntic sistema es fa servir en els processos congressuals d'àmbit federal, on IC elegeix una delegació amb veu però sense vot.

Es un sistema a meitat de camí entre el constituït pels partits sense referent estatal, i el model centralista del PP. Es una articulació que garanteix una molt àmplia llibertat, tot i que l'inèrcia dels partits espanyols i el propi discurs polític, que es *de facto* dominant, condiona i limita la mobilitat d'una força estrictament catalana.

De tota manera i com es obvi, una negativa absoluta d'IC a articular-se estatalment duria a IU a crear una federació catalana, la qual cosa dividiria i faria esdevenir estèrils els dos partits competidors.

- Convergència Democràtica de Catalunya.

Aquest cas es fàcil de descriure: no hi té cap mena d'articulació a nivell espanyol. Això li atorga en el pla de l'acció política una llibertat màxima, tot i que la seva incidència, important si es donen les circumstàncies adients, es limita a la tasca del seu grup parlamentari.

Es la fórmula ideal, tot i que té virtualitats i defectes. Fet i fet, CDC es en la meua opinió un partit-moviment de caràcter conjuntural i efímer, almenys si considerem el seu actual pes, que patirà un dràstic redimensionament quant el seu fundador i líder abandoni l'escena pública.

- Partit Popular.

Es tracta d'un partit espanyol clàssic, estructurat segons la vigent ordenació provincial i per comunitats autònomes, amb un gran pes de la tradició i l'aparell central, i amb un concepte poc generós del fet nacional a Espanya. El PP a Catalunya té òrgans propis, però la seva dinàmica política es totalment controlada i teledirigida, com es conegut a bastament, des de la central a la capital de l'estat.

Els militants del PP són tots iguals de drets i deures, i elegeixen semblants òrgans polítics. Els diputats i senadors integren un grup parlamentari estatal únic al congrés i al senat.

Es una fórmula del tot refusable des del punt de vista d'una formació nacionalista catalana, més encara, ho es també per un partit articulat estatalment però d'idees catalanistes -tipus PSC-.

- Partit dels Socialistes de Catalunya.

Les relacions polítiques entre el PSC i el PSOE es basen en tres plasmacions jurídiques: el pacte fundacional d'abril, els estatuts del PSC i els estatuts del PSOE. I la cosa està molt marcada per la correlació de forces en el moment de creació del partit unitari, i per l'existència durant molts anys d'un govern espanyol socialista.

Els estatuts dels respectius partits recullen que quan hom abandona la residència a Catalunya militarà en la federació del PSOE que correspongui i viceversa; estableixen la participació dels delegats catalans en els congressos federals amb igualtat de condicions, i permeten l'elecció de catalans en el Comité Federal, màxim òrgan entre congressos equivalent al Consell Nacional d'UDC, i en la Comissió Executiva Federal, òrgan anàleg al Comitè de Govern d'Unió. Per tan la integració orgànica hi es total.

Dos elements factuais incideixen, però, en la relació: el pes majoritari entre la militància i l'equip dirigent dels homes i dones provinents del Partit Socialista de Catalunya de Joan Reventós i del Partit Socialista de Catalunya del malaguanyat Josep Pallach, partidaris, tots ells, d'altres cotes d'autonomia política pel PSC.

L'altre factor, el més determinant de tots, ha estat la incidència d'un govern espanyol socialista, que endut per la inèrcia consubstancial a tots els partits d'àmbit estatal ha conduït una política autonòmica ara timidament autonomista, ara manifestament neo-centralista, la qual cosa ha perjudicat i danyat molt i molt el crèdit polític del socialisme català.

Una proposta per Unió.-

L'esquema d'articulació d'*Unió*, amb aquest nom o amb un altre que pugui adoptar en el futur, ha de fonamentar-se en el màxim grau d'autonomia i de credibilitat nacionalistes, garantidors de l'hegemonia política al nostre país. A partir d'aquí cal situar una articulació que confirmi el monopoli polític del centre-dreta català, amb la integració dels efectius del partit espanyol i la seva desaparició orgànica, i que asseguri una incidència perceptible en els afers estatals, que són, es obvi dir-ho, ben nostres.

Des d'aquesta perspectiva, serien refusables els models neo-centralista del PP, l'esquema independent de CDC, la fórmula debilment federal del PSC, i s'aprofundiria en la línia de l'articulació d'IC amb IU però amb correccions.

La relació entre ambdós partits s'explicitaria mitjançant un doble instrument juridico-polític: un, el pacte de coalició, i dos, l'acord programàtic de legislatura. Els estatuts del PP confirmaran que aquest partit no tindrà existència orgànica a Catalunya.

Els estatuts d'UDC en no contemplar la doble militància política, prohibiran la presència dels seus membres als òrgans directius de partits d'àmbit espanyol. Aquest detall es molt important, Unió es un partit català independent, amb voluntat d'incidència en la política espanyola, que manté, però, relacions estretes d'amistat, de bona convivència, i d'acord polític amb el Partit Popular.

Unió, com a partit sobirà, decidirà i mantindrà la seva política internacional pròpia.

Finalment, els diputats i senadors d'*Unió* formaran a Madrid grups parlamentaris propis i independents, els quals es coordinaran amb els dels PP mitjançant un òrgan intergrupàl.